

Τσιγγάρων μηχανή κ' αντίρα και φωνή.

Φ.—Τι νάναι τούτο τάχατε, βρέ Περίκλετο λέρα,
που φέρει 'έδω πέρα,
και το φρουρουν μας;
έριπτοι και πεζοί;

Πώς τούση συνοδεία
και τέτοια κουταφιά;

Τι τάχα νάναι τούτο, που μυστικό νομίζεις;
γιατί το συνοδεύει πεζών κι έριπτοι ομήνοσι
μη λαμπερός άδάμας κι 'έδω μετακομίζεται
καθώς και τής 'Αγγλίας ο Κόλλιναν έκείνος,
που λένε πως θαμνόνει και κουκουβάγιες μάτια
κι 'άπ' έλους πως ζυγίζει τα πρό πολλά καράτια;

Βεβαίως κάτι κρύβεται πολύπλοκο και σπάνιο...
μη παρ' έλπίδα τάχατε μάς κωλυθούν το δάνειο,
και σπύκουν γύρω του φρουροί πεζοί και καθβαλάρηδες,
γιατί φοβούνη 'έπιθεση από καμπόσους 'Αρηδες,
που με την έκκαθάριση και την νοσηλημύρια
έγινε, Περίκλετο μου, το μάτι των μπακίρια;

Π.—Δέν είναι τίποτ' άπ' αυτά, βρέ Φασουλή μαζέτα...
θαρρό πως είναι μηχαναί, που βγάδουν ταγαρέτα,
κι αυτοί, που με τα χέρια των μάς φεμαίνουμε ταγαρά,
'σκηώθησαν κι 'άπρηγχαν μ' άλλλητ' κι 'άντερα.

Κι' ό Βάρκας τώρα, Φασουλή, μ'ά κι 'άλλα καπνοπώληδες,
τά μάλα φιλοπόλιδες,
εις τα καπνοπωλεία των έχουν περιπολία,
και λέε πως είναι Τράπεζαις και τα καπνοπωλεία.

Κι' άν μέσα 'άπεργίαις μικράς τε και μεγάλας
κι' αυτούς τους ταγαρέδες τους έφρουον άδαμάστους,
λένε πως ήλικίας θα προσκλήδουν κι' άλλας
κι' από τας έφεδρείαις κι' από τους άγυμνάστους.

Φ.—Μόνο με χέρι γίνεται ταγάρο 'στην ένδειλεια,
μά τώρα πάλι θα μου πής: τον νου σου 'στην 'Αμέλια.
Π.—Θά το φωνάξω πάν'σ'ετ'σ'αυτά σου χασομέρη,
γιατί το ταγαρέτο σου δέν έρωτάρ'σάν βλάκας
άν τώχυ βγάλει μηχανή, κ'άν τώχυ κάνει χέρι,
μά θέλεις νάναι μοναχά ταγάρο τής άμάκας.

Φ.—Μή μου παραφορτώνομαι με τούτη την κυρία
και θα φλογίσουν χαστουκίαις την μούρη σου την κρούα.
Μη ρίμα δέν 'μπορώ να πώ, που να τελειώη εις έλας,
χωρίς άμείως να ρού'πής: τον νου σου 'στην 'Αμέλια.

Π.—'Εχε τον νου σου, Φασουλή...

Φ.—Πολλές φοραίς μου τόπες,
μά πάμε να μαζέψουμε νέον ταγαρών γόπες.

Π.—Τόν νου σου 'στην 'Αμέλια...

Φ.—Τόν έχω, μη σέ μέλ'...

Π.—'Όσοε λοιπόν τρείς μάτουσ'αίς 'στ'έλινά σου μέλη,

Δροσούλης ο μουσάτος κι' ο Τυδωρός ο φεσάτος.

Δρ.—'Όι πουγγουρούμ... καθίστα...

Τυδρ.—Μήν ένδοχ'ήθε τόσο...
κάτι σπουδαία πράγματα θα σας άνακαινώσιο.

Δρ.—'Αφερμ, Μπέτη... γιλέ μπουρντέ,
έλα, Ναμπη μου, πρό κοντά.

Τυδρ.—'Ηλα λαπόν, Βεζόρη μου, να σας πληροφορήσω

και μ' ένα τρόπο φιλικό να σας εξιστορήσω
πως σύχασαν τα πράγματα μες 'στην 'Αρκαυιά,
κι' έκείνος ό Γαζή Σερκίτ της έδωσε 'στ'αυτά.

Δρ.—Πολύ μ' ένθουσιάζετε με τας πληροφορίας σας
κι' επικρατώ 'στών θριαμβών της Αυτοκρατορίας σας.

Τυδρ.—Λοιπόν νοετώ κάθε νοε
πως τώρα με τούτ' 'Αλθανός
δέν θάχωμε κακό μπαλέ...

Δρ.—Χαίρω πολύ... χαίρ' όλα.

Τυδρ.—Βεζόρη, μ' έπεφόρτησαν ν' άνακαινώσω κι' άλλα,
πως ό στρατός κατάλαβε το Διάκοβο, την Σπάλα,
χωρίς αντίστασι καμιά κι' έμπόδιο κανένα...

Δρ.—'Αφερμ, Μπέτη... 'στού στρατό προεφήσεις κι' από μένα.

Τυδρ.—Βεζόρη, μ' έπεφόρτησαν να σας ειπώ προς τούτας
πως τάρταρο το τάδωσε καθίνας 'Αρναούτης,
και σήμαρα δέν βρίσκεται σ' έπανακούτου χέρι
μητ' ένα παλτρούφικο και έζλινο μαχαίρι.

Δρ.—Μεγάλως μ' έθαράστησε και τούτο το μαντάτο.

Τυδρ.—'Εάν είδαν, κ' άνοιμη, τόν Σερκίτ τάδωσαν 'στην φευγάλα,
κοντολογής τα πράγματα γόνιχα μέλι γάλα.

Δρ.—'Εχετε κι' άλλα σάν κι' αυτά να μάς ειπήτε, Μπέτη;

Τυδρ.—'Ας γράφουν δ'τι θέλωμε γραφεμάδες Εθρωπαίτοι,
κι' όποιος άσφάλεια ζυγίει, Βεζόρη μου, σπανία,
δέν θα την έδω προθενά παρά 'στην 'Αλβανία.

Δρ.—'Όλα σας ήλθαν καλά...
Χαίρω πολύ... χαίρ' όλα.

Τυδρ.—Αυτά σας λέγω φιλικώς,
και μάθητ' έμπιστευτι κώς,
δ'τι γυρίζει κι' ό Σερκίτ εις την Σαμπούλη με φόρα,
κι' ίσως να γίνη Ναιαρχος και τής 'Αρμάδας τώρα.

Δρ.—Θέλω με τούτον τον Γαζή
να πηούμε τόν καρφ' μας.

Τυδρ.—Κι' έκείνος μ' ευχαρίστησι σας βεβαίω 'άκούση
πως θέλει νάναι φίλος του Βεζόρης και με μούσι.

Δρ.—'Εν τούτας ήθελα πολύ να μάθω τί συμβαίνει
και μες 'στην 'Υεμένη.

'Ενθαίφερμαι κροδορ... (ό Μπέτης φερόβηχει)
νι μάθη και γατ' του Σαγα τόν 'Αραβή Σέχη.

Τυδρ.—Σας χαίρετώ, Βεζόρη μου, κι' ή Τουρκική Προεβία.
θ' άνακαινώση πάληθη και γατ' την 'Αραβία.

Δρ.—Κι' έγώ με λύπη, Μπέτη μου, μεγάλην θα σας 'πώ
πως τώρ' άρκες ένέσκηψε πυκνή 'στών Ορωπώ,
'στού Κορσίτι, τόν Διάκοσι, και μέρα 'στην άνέκλιτα...

('Ο Περίκλετος εξοθεν: τον νου μας 'στην 'Αμέλια.)

Και καμπόσους ποσειλάς,
μ' άλλους λόγους άγγελίσαις.

Βγήκαν μικρά τραγούδια του Γιωτά του Μαράνου,
πλήρη πρωτοτυπίας κι' άντόχια στεφάνου.

Νέα Τουρκία, δυνατή δόξα... 'Αθανασιάδη,
εις τών Τεχνών το θέατρον έπαίχθη 'στ' Παρία,
κι' έπιτυχία προφανής έπίστατε το βραδύ
αυτής της παραστάσεως έν κομπο συναβολοίς.

Συγχαρητήρια θερμά προς τόν Φωκάν Γεράσιμον,
χειροδργον μας διάσημον,
που προς χαράν τών φίλων του κι' όλης της κοινωνίας
έξ έμπόμου κατ'αυτάς συνηλθεν δοθεναίς.